

La Lliga, indiferent
a les formes
de govern...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...o el Govern,
indiferent a les
formes de la Lliga?

Any V - Núm. 212

Barcelona, 17 de juliol de 1935

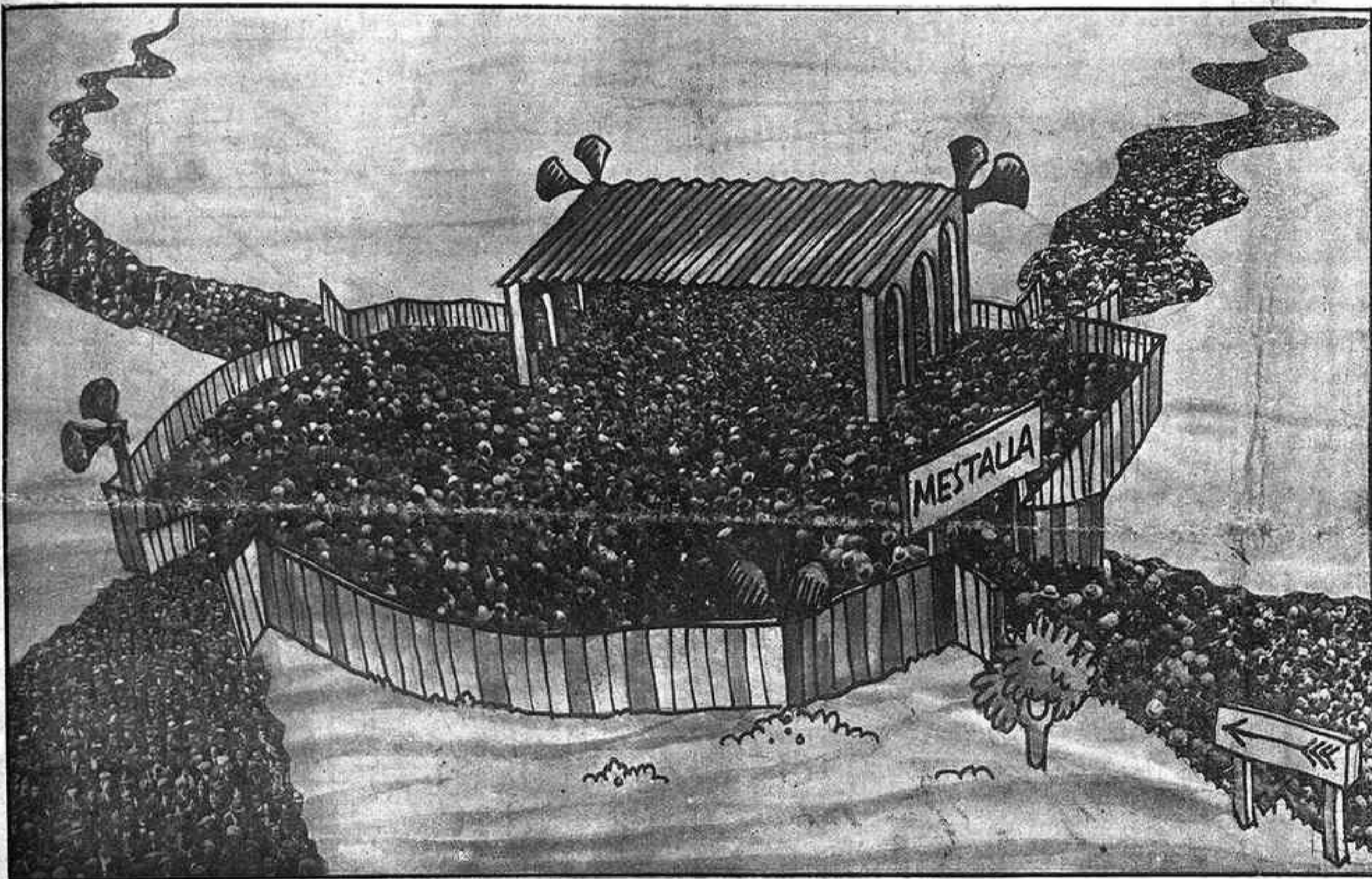
Preu: 20 cèntims

El gran míting de Mestalla i d'“El Be Negre”

4 plens, 4

5 discursos, 5

Mig milió de ciutadans es veieren negres per sentir-los bé

Un aspecte completament parcial del camp de Mestalla durant el gran míting organitzat per El Be Negre. (Es una foto BE NEGRE.)

El simple anunci de la concentració que El Be Negre anunciava per diumenge passat a Mestalla, va commoure l'ànima espanyola fins a les fibres més insensibles. La premsa i la ràdio, amb un desinterès que mai no agrairé prou, havia, amb un respectuós silenci, col·laborat a la propaganda del grandios acte, i degut al fet que la gent ha deixat de comprar periòdics a causa dels quinze cèntims, com que

tant, compacta i que no esperava més que el dia següent, per ésser diumenge, cap a la ciutat abans del Túria i del Miquelet, ara de Mestalla i de l'arròs.

La multitud a València

València, com molt bé deia el mestre Padilla, presentava un aspecte fantàstic. Els seus carrers, la nit del dissabte, eren tan atapeïts

ren els més entusiastes i els menys, a peu dret, aguantant-se els uns amb els altres, ja que no podien caure ni geure, i cobricelats amb les banderes, penons i estendards per resguardar-se de la serena i dels mosquits.

La multitud, admirablement disciplinada, mantingué una correcció impecable.

Pels balcons se sentien aquelles exclamacions d'un sabor tan típicament valencià, per expressar l'admiració per la gernació que els nostres ideals havia reunit.

La diada de diumenge

El dia s'aixecà diumenge, com conscient de la transcendència de l'acte que s'anava a celebrar. El públic que omplena els carrers havia aguantat i dormit a peu dret, i es despertava igualment a peu dret. En acostar-se l'hora del míting hom començà a desfer les barricades i la multitud, canalitzada per les cases que expressament per a l'acte hom havia construït en diferents èpoques a banda i banda dels carrers, es dirigí cap al camp de Mestalla.

El camp de Mestalla, ple

Poc a poc la gernació imponent anava entrant amb tot ordre al camp de Mestalla. Als cinc minuts, i havent sentit els arquitectes comissionats per l'Ajuntament valencià un cruixit peculiar a les parets, hom el declarà oficialment ple i foren tancades les portes.

La plaça de braus, plena

La multitud fou canalitzada a les hores cap a la plaça de braus, que no trigà gaire menys a emplenar-se. Per evitar aglomeracions, hom passà una corda per la part superior per tal de treure l'excés de públic.

La plaça era rasa i encara la multitud era imponent.

Els banys, plens

La multitud restant fou canalitzada cap als banys. El Grau oferia un aspecte fantàstic. Només que ni el Grau ni la mar no es veien. Solament a l'horitzó una lleu ratlla blava indicava una certa humitat marina.

Veient que encara no hi cabia tothom, fou telefonat per tal que hom habilités l'Albufera.

Arriben els oradors

Quan arribaren els oradors, hom s'adonà d'un petit defecte d'organització: no s'havia deixat pas perquè passessin, i no varen poder passar. Fou precis dir al públic, per mitjà dels altaveus, que ells mateixos es fessin els discursos.

L'entusiasme, en caure els nostres oradors, fou indescriptible, fins a la indescriptibilitat. Les ovacions, totes dempeus. La banda "L'Empastre" va fer una exhibició a honor seu.

ELS DISCURSOS

Parla el senyor Ulled

Acabada l'ovació que l'acollí, el senyor Jesús Ulled va dir:

Amigos y correligionarios: Con el alma rebosante de alegría os agradezco el homenaje que me acabáis de tributar con vuestros aplausos delirantes y republicanos.

La gran familia radical, representada en mi modesta persona, estaba ya acostumbrada a estos homenajes, pero nunca había recibido uno como éste. Hoy asumo el honor inmerecido de hablaros primero y traeros los alientos de mis amigos de Barcelona que acaban de tributar-me su homenaje semanal, y voy corriendo a recibir el de mis amigos y correligionarios de Zaragoza.

El senyor Calvo Sotelo

Seré breve. Mi credo político es bien conocido y esto me releva de ofenderos exponiéndolo. Mis convicciones son firmes e inquebrantables y en esta cuestión como en todas las otras, no tengo más que un grito.

Els dos crits varen ésser rebuts una mica fredament.

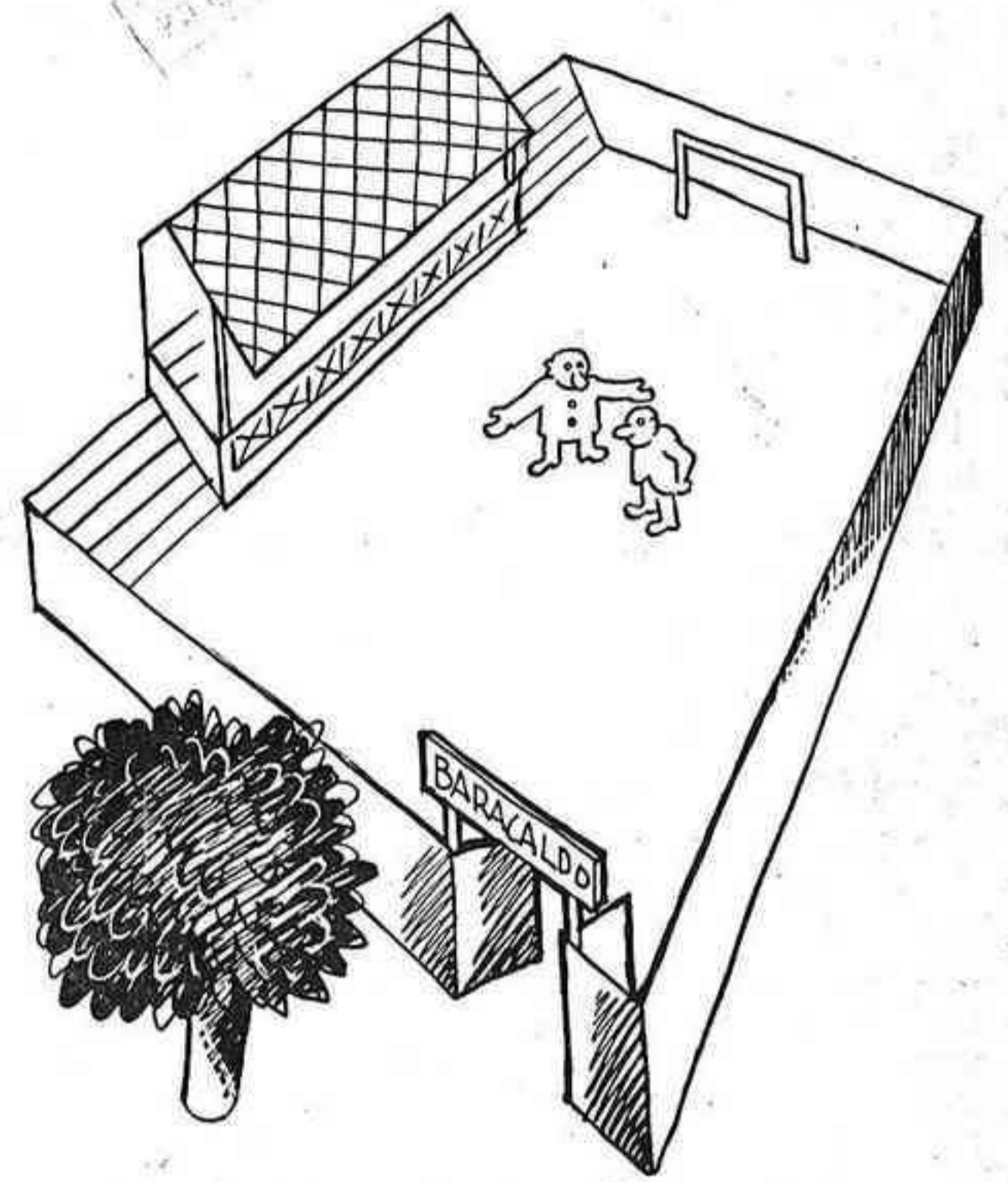
El senyor Casanueva

La propiedad, señores diputados, es un derecho divino que establece Dios sobre la tierra para que el rico se acordase de los beneficios recibidos y el pobre de nuestro origen humilde: somos polvo, o sea somos tierra, y la tierra es del propietario.

El senyor Duran i Ventosa

Germans de València, cosins de tot Espanya. Trenta anys de catalanisme m'autoritzen a dir-vos que sigueu prudents. Reformar la prostitució? Per què? No funciona prou

(Segueix a la pàgina 4, columna primera).

—Trobo que no hi ha tanta gent com deien.
—Oh, és que el míting va ésser ahir!

Col·laboració espontània

Per conducció ordinària ha arribat a les nostres mans una carta que fa com segueix:

Sr. Director de "El Be Negre":
Us agraeixo moltíssim l'esment que feu de mi, sovint, en les pàgines del vostre setmanari.

Com que a hores d'ara ja he col·laborat a tots els periòdics catalans de dreta, d'esquerra i de centre, excepte el vostre, tinc el gust d'adjuntar-vos un sonet lapidari, per si us plau publicar-lo en el número

vinent, a la secció poètica, amb la certesa que la censura us el deixarà passar.

Moltíssimes gràcies.
Ajmt., Escasans. 10-7-35.
Aquesta certesa de l'Agustinet deu basar-la, sens dubte, en la influència dels seus nous amics. Nosaltres, confiant en la seva paraula —que ja és confiar!— donem a continuació aquesta joia literària de l'autor dels mil Rítmes.
Parla el sistemàtic:

SONET SATÍRIC DEL SETMANARI SATÍRIC EL BE NEGRE
Per Agustí Escasans

Cada dimecres, com per joc fatídic,
(lleuat dels dies que l'impremta falla),
surten "El be negre", paperot satíric,
setmanari tronat, on la quitxalla

fa pipí de la bilis d'algun líric
gibrell amic, corrupta escorrialla
de les fallides del turment oníric
o de les ireds dels ninots de palla...

Clava la dent, *senado paniaguado!*
Gemeguen, cirabotes de l'Hurtado,
feix de cretins darrera les pessetes!

Jo, l'autor del Sistema i dels mil Rítmes,
ignorant de tan baixos logaritmes,
us engego per sempre

Com els nostres lectors recordaran, el motiu de la presente és un solt que publicàvem en el número de la setmana passada que, per si no se'n recorden, deia:

"A la Lliga hi torna a cabre tothom. — Finalment, ha entrat a La Veu de Catalunya, com a col·laborador literari, el senyor Agustí Escasans.

Per tal d'evitar possibles confusions, advertim als nostres lectors que aquest Agustí Escasans és el mateix Agustí Escasans que escriu a La Humanitat que don Eric Prat de la Riba era un cretí.

Es el mateix Agustí Escasans que el doctor Aiguader col·locà a l'Ajuntament.

Es el mateix Agustí Escasans que patrocinava una revolució esquerrana des de Pamflet.

Es el mateix Agustí Escasans que darrerament no ha estat admès ni a La Humanitat, ni a La Publicitat, ni a Mirador.

Aquest és l'Agustí Escasans que ara entra a La Veu de Catalunya. El dia de Corpus hi publicà uns versos sobre el Santíssim Sagrament.

Agustí Escasans, més que un home de principis, és un home de "sistema". Del sistema de tirar al dret.

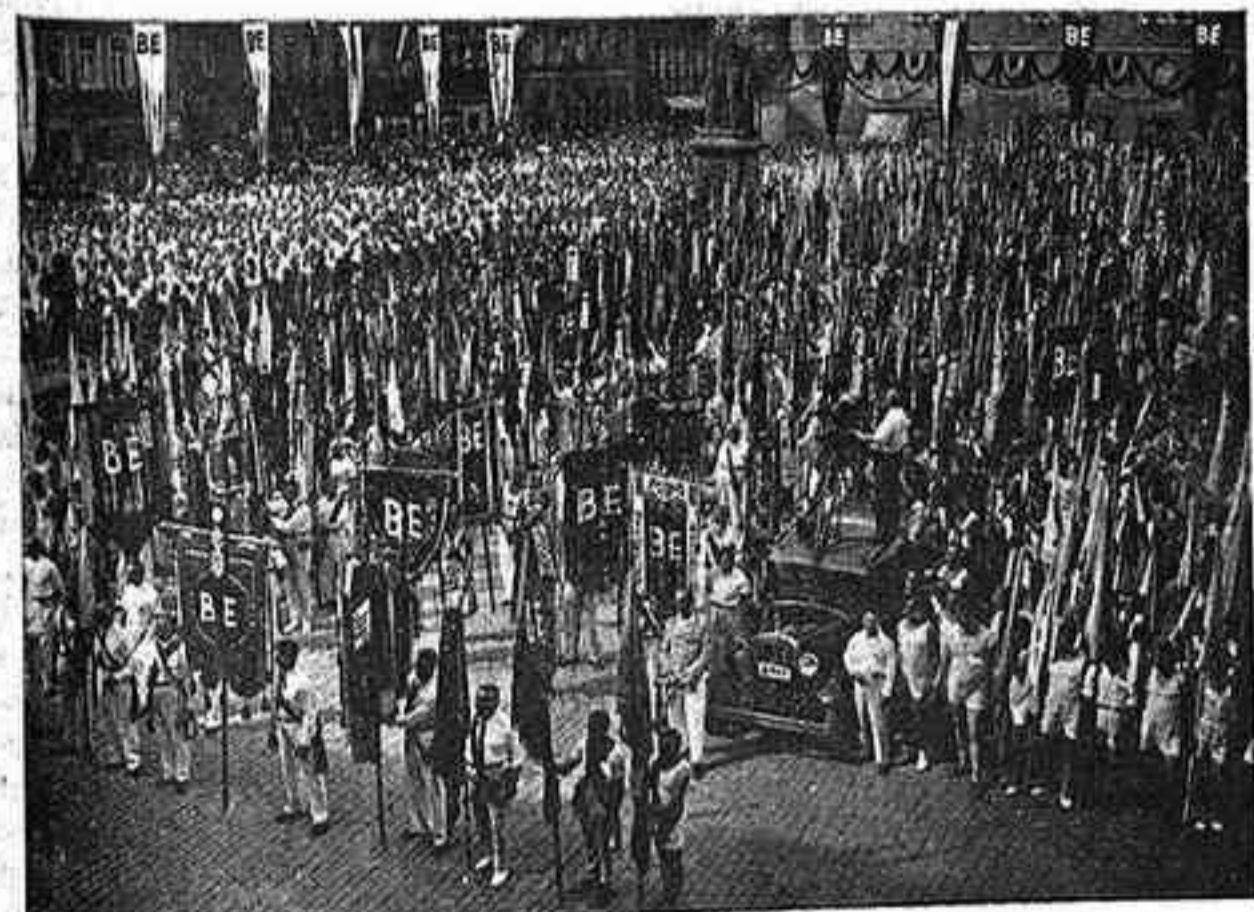
En aquest punt es veu secundat pels grans homes de La Veu de Catalunya.

Després d'unes activitats tan diverses, no ens estranya gens que ens alterni amb el Santíssim Sagrament. En quant a engagar-nos per sempre on diu, la seva volubilitat de papallona ens fa tómer que no

sigui gaire fidel a aquesta decisió, com no ho fou en altres, per exemple, quan donà per mort en Domènec Guansó perquè li havia fet una rífica sèrrera i al cap de poc temps el desenterrava per seguir impertunant-lo amb els seus diem-ne llibres.

Per al seu govern, hem d'advertir a l'aprovechado alumno señorito Agustín Escasans, que el nostre Sistema consisteix a no pagar més que la col·laboració demanada. No estranyem gens, doncs, que li agradi molt més el seu.

Ah, i en quant a allò de les punyetes, li serà servit el pedido a su debido tiempo, i a mesura de la producció.

Les joventuts d'El Be Negre congregades a la platja de Malvarrosa. (Es una altra foto BE NEGRE.)

aquests no en deien res, el públic n'anava ple i no es parlava d'altra cosa.

Per això, quan a les estacions els maquinistes posaven els guarniments a les locomotores, la multitud s'abraonava sobre els trens, creient-los especials i obligant les Companyies a especialitzar-los, cosa que aquestes feien amb gust per posar-se a to amb aquesta nostra època d'especialització. Autos, cotxes, autocars, autobusos i camions, trens de bicicletes o simples tandems, patinets, trasatlàntics, tots els mitjans de locomoció, en una paraula, es posaren en moviment dissabte, per portar una multitud expectant

que hom no hi podia donar un pas. Per donar ordres i fer encàrrecs, va ésser precis d'establir un servei permanent i ambulat de Xiquets de Valls, que foren una nota simpàtica i de color.

El projecte dels organitzadors hauria estat, com en el segon dels actes celebrats, concentrar la multitud a la plaça de braus i altres indrets perquè no s'esgarriés per les cases de mala nota. Però era tan densa la multitud, que això es feu impossible, i varen haver d'aixecar barricades a l'entrada i sortida de cada carrer per tal que els forasters no es barreassin els uns amb els altres. La nit la passa-

Una part del mig milió de ciutadans esperant que s'obriessin les portes de Mestalla. (També es una foto BE NEGRE.)

Aquest núm.
d'El Be Negre
ha passat per
la censura

DEL 17 DE JULIOL

1400.—Servei meteorològic. Estat dels ànims al camp de Mestalla i estat dels banyistes a les platges de Montgat i Castelldefels.

1430.—Crònica de modes de platja per la senyora Mercè Rodoreda, vídua de Clarisme. (Assistirà a la radiació el P. Laburu.)

1525.—Emissió dedicada als catalans absents: Uns quants minuts de silenci i encara completament apolític.

1545.—Retransmissió de les llanques que repartirà a diversos jugadors el "F. C. Barcelona" des de les seves oficines.

1650.—Un poema a tres veus.— Succés poètic a càrrec dels senyors Carles Sindreu, J. V. Foix i Lluís Muntanya.

1710.—Anuncis apolític.

1715.—Anuncis amb política. (Ben entès, volem dir que no ho semblaran.)

1735.—Memòries de la dijunta girafeta, pel senyor Ignasi de Sagarra.

1755.—Música celestial. (Amb fil directe des de Madrid.)

1840.—Notícies de darrera hora sobre el conflicte italo-abissini.

1850.—El nudisme, i els mallots model pare Adam. (Un "sketch" interpretat pels redactors de Pentalfa.)

1855.—Darreres adquisicions de redactors de La Veu de Catalunya.

1857.—Darreríssima hora: Agustí Escalas ingressa a El Diluvió.

1900.— "Bona nit tinguin" i Himne d'El BE NEGRE.

LA PARAULA "LLADRE"

El mot *lladre*, té una de les etimologies més curioses. Ve de la paraula llatina "latro", la qual, primitivament significava *guerrer mercenari*. Littré la deriva de *latero*, llatí, del costat, encara que és més probable que vingui del grec *lateron*, retribució o soldada.

De manera que en els temps primitius, els lladres no robaven, sinó al contrari. Aleshores dir d'un que era un lladre era fer-li un honor; suposar-lo home valent i decidit, que es guanyava dignament i amb risc de la vida el pa que li donaven.

En aquell temps, tots els polítics començaven llurs allocucions, dient: "Jo, que sóc el més humil dels lladres"; és a dir: "Jo, que no sóc més que un soldat de rengleres". I els correligionaris eren anomenats "lladres dels ideals" i anaven a les corporacions en qualitat de "lladres", soldats o servidors de la pàtria.

Cal no confondre "lladre" amb el provençal "ladre", paraula que també es troba en el francès antic, i al modern literari. Vol dir, en sentit propi, leprós i, per trasllat, ronyós, avar, babau... La seva etimologia és de Lazare, Llàtzer.

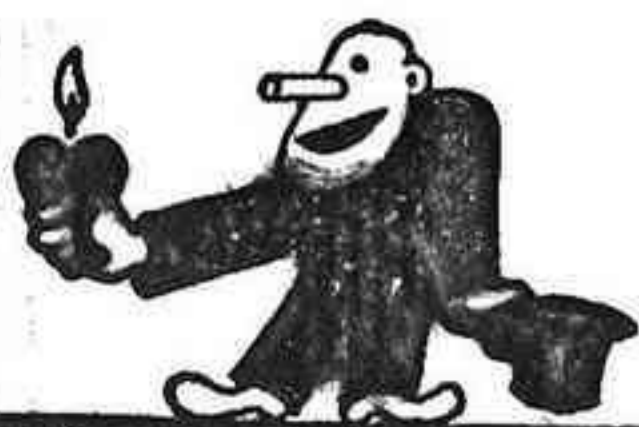
Aquest Lazare "ladre" és el personatge dels Evangelis i no el conegut home d'affers Lazare Bloch: aquest no és *ladre*, sinó, a l'inrevés, home esplèndid i amic de convidar polítics a sopar i a fer la bomba.

Afortunadament, el senyor rector de Santa Maria pensa molt com EL BE NEGRE en dir:

Per nostra part afegiríem que és millor abstenir-se d'aquesta pràctica tan veïna de la superstició i desviadora de la pietat.

A veure si es condemnarà!

amb el cor a la mà

BONES I MALES INTENCIONS DE LA PINTURA

A la *Fulla Dominicana* (per què "fulla" i no "full"?), de Santa Maria de la Mar, del cinquè diumenge de juny, hi trobem les següents precioses informacions a la secció "Preguntes i Respostes":

Es pecat pintar-se la cara? Si es fa amb mala intenció, sí; i pot ésser pecat mortal si la intenció és greument pecaminosa.

Si es fa per vanitat, també; però és pecat lleu.

Si és per bona intenció o simplement per ben aparèixer, o per estimular algun defecte, no és cap virtut, però tampoc és pecat, a no ésser que es perdi massa el temps, perquè també llavors és falta.

Moltíssimes vegades el pintar-se la cara és un veritable atemptat al bon gust i causa veritable repugnància.

Quina és la pintura feta amb mala intenció? I la bona? Heus ací dues noves coses per aclarir. Apa, devotes de Santa Maria! Les coses clares.

18'40.—Notícies de darrera hora sobre el conflicte italo-abissini.

18'50.—El nudisme, i els mallots model pare Adam. (Un "sketch" interpretat pels redactors de Pentalfa.)

18'55.—Darreres adquisicions de redactors de La Veu de Catalunya.

18'57.—Darreríssima hora: Agustí Escalas ingressa a El Diluvió.

19'00.— "Bona nit tinguin" i Himne d'El BE NEGRE.

19'10.—Anuncis apolític.

19'15.—Anuncis amb política. (Ben entès, volem dir que no ho semblaran.)

19'35.—Memòries de la dijunta girafeta, pel senyor Ignasi de Sagarra.

19'55.—Música celestial. (Amb fil directe des de Madrid.)

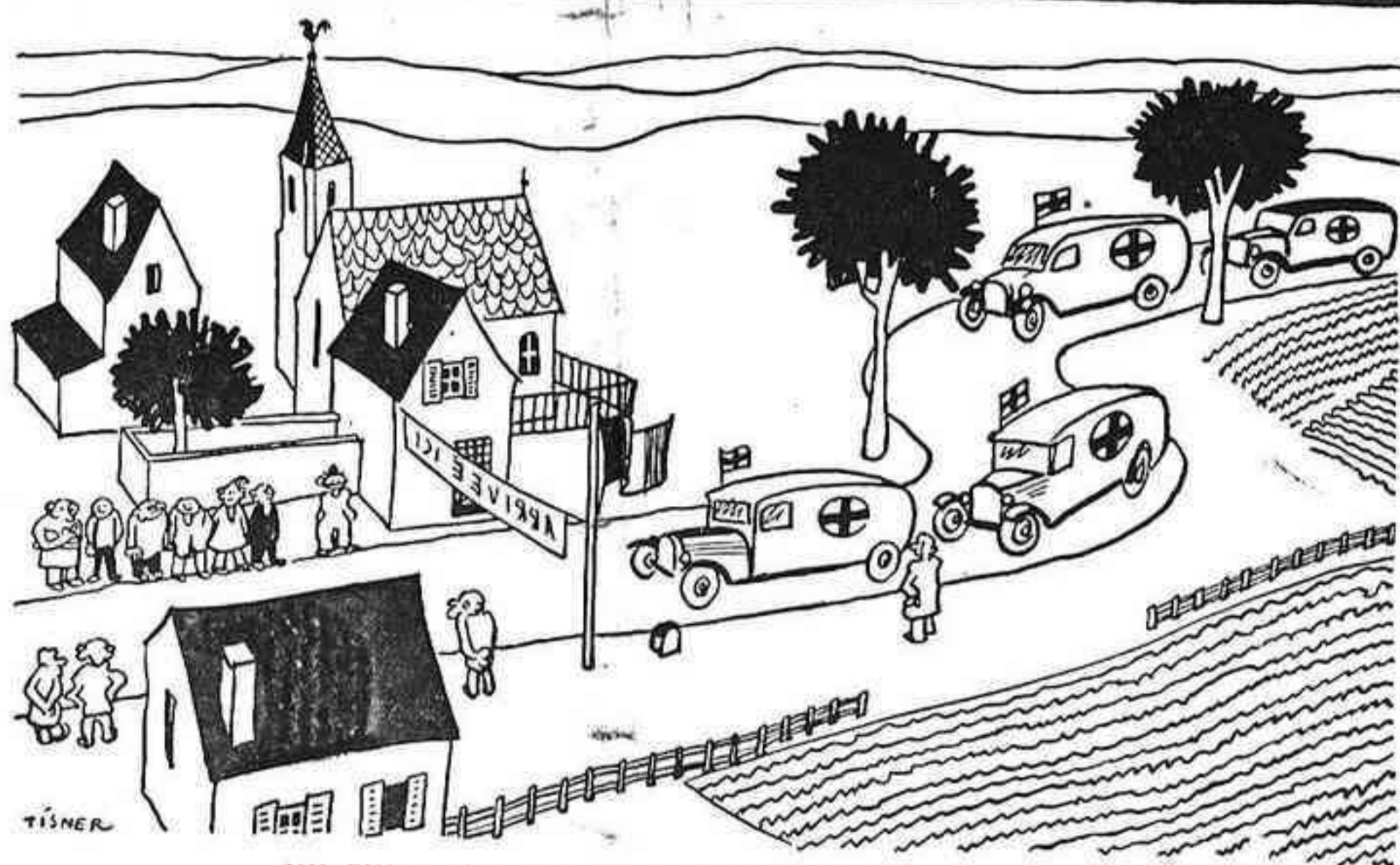
20'40.—Notícies de darrera hora sobre el conflicte italo-abissini.

20'50.—El nudisme, i els mallots model pare Adam. (Un "sketch" interpretat pels redactors de Pentalfa.)

20'55.—Darreres adquisicions de redactors de La Veu de Catalunya.

20'57.—Darreríssima hora: Agustí Escalas ingressa a El Diluvió.

21'00.— "Bona nit tinguin" i Himne d'El BE NEGRE.

UN FINAL D'ETAPA DE LA VOLTA CICLISTA A FRANÇA

Història d'Espanya

vengo en lo que dices, y estimo en nada el derramar la sangre, y el que nuestros cuerpos sean destruidos por la confesión de nuestro Señor Jesucristo, en comparación de la dicha que tendremos de adorar su divino cuerpo y preciosa sangre en la patria celestial. No tengamos lástima de nuestra tierna edad, ni de nuestra vida, que ha de tener un fin muy pronto; antes bien démonos prisa para llegar a las celestiales moradas, en donde gozaremos de una vida eterna, y esá colmada de interminables delicias.

Asombráronse de aquel heroísmo los verdugos que los azotaban y se apresuraron a referirlo a Daciano. Temeroso éste de quedar muy mal parado con la constancia y heroísmo de esos niños, mandó que fuesen depollados secretamente. El lugar del martirio llegó, sin embargo, a conocimiento de los cristianos, quienes recogieron las cabezas y cuerpitos de los santos niños y los sepultaron en el mismo lugar del martirio. Las preciosas reliquias de los santos Justo y Pastor se veneran en AlcaládeHenares.

Ejercicio 5º

1. ¿Cuál es la única religión verdadera.—2. ¿Predicó sólo Santiago en España?—3. ¿Cómo se llaman los que dan la vida por Jesucristo o por no faltar a su ley?—4. ¿Qué suerte tienen los mártires después de la muerte?—5. ¿Hay mártires españoles? Cítense algunos.—6. Refiérase el martirio de los santos niños Justo y Pastor.

EDAD MEDIA

LECCION 6ª

Los bárbaros. Dominación visigoda 38. ¿Quiénes eran los bárbaros?—Pueblos del norte de Europa que invadieron el imperio ro-

mano en el siglo V de nuestra era.

39. ¿Cuáles de entre estos pueblos vinieron a España?—Los suevos, que se establecieron en Galicia; los vándalos, que se instalaron en Andalucía; y los alanos, que se fijaron en Extremadura y Portugal.

40. ¿Qué hicieron en España?—Lo destruyeron y asolaron todo a su paso, arruinando el poder romano.

41. ¿Duró mucho su permanencia en España?—No, fueron echados al África o sometidos por otros bárbaros de costumbres más suaves, los visigodos.

42. ¿Qué hicieron los visigodos?—Entraron en España al mando de Ataúlfo en el año 414, dieron fin a la dominación y fundaron la monarquía visigoda.

43. ¿Qué religión profesaban los visigodos?—El arrianismo, que negaba la naturaleza divina de Jesucristo. Como los españoles eran en su totalidad católicos, la herejía de los vencedores produjo desastrosos efectos en la vida de aquéllos.

44. ¿Cuándo abrazaron el Catolicismo los visigodos?—A fines del siglo sexto, reinando Recaredo, hermano de San Hermenegildo. Poco se tardó desde entonces en llegar a la unión completa de vencedores y vencidos; en este período de esplendor de la monarquía visigoda, brillaron los varones ilustres san Leandro y san Isidoro.

45. ¿Duró mucho la dominación de los visigodos?—Tres siglos. Reinando D. Rodrigo fué invadida España por los árabes, que derrotaron a los godos en la batalla del Guadalete o de la Janda (711 después de Jesucristo).

LECTURA 6ª

Martirio de san Hermenegildo

ELOQUENCIA

El senyor Estadella, en el discurs que va fer després de l'apat que li fou dedicat diumenge i a jutjar pels resums que del mateix (del mateix discurs, no del mateix apat) ha donat la premsa, va estar brillantíssim. Repasseu uns quants paràgrafs i us en convencereu:

Començà — deien els diaris — l'orador amb paraules emocionades, agraint l'homenatge que li havia tributat.

Després de les paraules del senyor Joan Pic, el digne governador general de Catalunya —afegí— invitant-me a venir a aquesta regió per a portar a terme una intensa propaganda dels nostres ideals; no solament proclamo que accepto la invitació (aplaudiments) sinó que aprofito aquesta ocasió per a declarar que conservo la fe en la ideologia del Partit Radical, una mica desfigurada (silenci).

Aquest silenci li hem posat nosaltres, perquè els diaris guardaven silenci sobre el silenci del públic.

En plau més —va dir l'orador— un error del poble que un encert del dictador (Ovació).

tes, a l'Instant i a la ràdio no els agrada massa), i li diu: Si vostè em fa aquest favor, senyor Pich, no tindrè cap inconvenient en afirmar, a manera de gràcies, que els meus articles són deguts, tant com a la meua ploma, a la diligència i al bon gust del senyor alcalde de la ciutat. Té, i nosaltres que ens pensàvem que ja col·laboràvem!

El soroll, però, és més important del que sembla. En el mateix article, la carta del comunicant ho indica i l'ignasi Agustí ho remarca prou bé:

I el meu comunicant, molt gentilmente, acaba la carta: "Si us es voleu convèncer, us convido a passar unes quantes nits a casa; no dubto que amb una en tindreu prou i massa."

Bé, vaja, prou d'aquestes "gentiletes"! Ens creïem que l'Instant era un diari per a les famílies!

FINAL DE "CANDIDE"

El Parlament de Catalunya, el Parlament del Parc, que en deia La Veu, es va tornant una granja agrícola. Els jardins interiors, netejats de males herbes —com el saló de sessions, que diria La Veu, pel conserge—han estat sembrats i plantats de mongeteres, pebrots, tomàquets, melons, síndries, cogombres, etc., etc. Els ordenances, com que no han d'ésser ordenats, ara reben ordres agrícoles del conserge, i severes; tant, que ja saben que si descuren el regadiu no tindran vacances. Així, quan es torni a obrir el Parlament, el diputat tindrà dret a un cistellet de verdura.

El conserge del Parlament deu haver llegit Voltaire i el practica. Tot plegat sembla la història de Candide.

"EL BE" HA TRET LA RIFA

"La Crònica de Valls", setmanari addicte a la Ceda, parlant de la representació de Valls que assistí al miting de Gil Robles a Mestalla, diu, textualment: També hi assistí la colla "vella" de castellers que fou contractada per fer vèries exhibicions dels nostres "Xiquets".

ELS BONS MENJARS

Encara que no és aquesta l'orientació del nostre setmanari, ens permetrem avui, si és que els amables lectors ens ho permeten (en cas contrari, agrairíem ens ho diguin abans d'imprimir-ho), aconsellar-los la manera de fer un bon dinar, o sopar, segons l'hora, mitjançant un procediment molt senzill i que està a l'abast de tothom.

L'esmentat procediment és el següent: Que ja ha arribat l'hora de dinar o sopar (també cal esmentar que el nostre consell pot emprar-se igualment al migdia com al vespre); doncs bé, sense prèvia preparació s'agafen les olles, cassoles, plats, culleres, forquilles, etc., i es netegen ben bé, vigilant que no hi quedin ni gèrmens, ni microbis (quix s'ha de vetllar per la higiene) i un cop tot ben net es llença a les escombraries.

Ara, el lector pessimista s'haurà pensat que es tracta de menjar les escombraries, però, afortunadament, no hi ha res d'això. Es tracta, senzillament (aquesta és la part senzilla a què ens referíem) d'air-se'n aleshores al Grille Bar, situat al carrer Sant Pau, núm. 113 (bretxa), on us serviran els vostres plats predilectes o us delectaran amb les creacions culinàries de l'anomenat GRILLE BAR.

MERCAT D'OCCASIONS
Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCCASIO
Corts, 414 - Tel. 30422

Per a vestir amb elegància i per pocs diners

Casa Bastida

PASSEIG DE GRACIA, 18

Gran Basar de Sastreria i Camiseria sistema Nord-Americà

Els nostres articles i els nostres preus sempre han respost a la mateixa idealitat: facilitar LA MAXIMA ELEGANCIA AL MES BON PREU, en vestits, camises, pijames, barrets, corbates i gèneres de punt.

Vestits a 15, 25, 40, 50 i 60 pessetes.
Pantalones a 4'95, 7, 8, 10 i 15 pessetes.
Camises zèfir a 4'95 i 7'95 pessetes.
Camises de seda a 12 i 15 pessetes.
Pijames a 5'95, 7'95, 12 i 15 pessetes.

Si l'elegància ha estat en altres temps un privilegi, la CASA BASTIDA ha creat una fórmula que la fa accessible a tothom. SECCIO DE VESTITS a mida, desde 50 pessetes, diferents formes, teles de gran fantasia estil anglès.

Tenim una secció ultra ràpida en la qual podem confeccionar tota mena d'encàrrecs en quatre hores, com també una secció de gran luxe, on es confecciona tota mena de vestits amb bons folres i acurada confecció, amb un 50 per 100 menys que els nostres competidors

Realment, aquestes carreteres franceses són un desastre!

ROLLASTRO ALLO SPIEDO

Restaurant "GLACIER"

Rambla del Mig, 19
Plaça Francesc Macià, 3

El Be a les festes

LES ESTRENES

Un film policíac, segons molta gent, i, naturalment, alguns crítics, ha d'ésser una cosa seriosa, esgarriosa i si pot ésser, horrososa. Per això, quan es troben amb un film policíac que fa riure, es pensen que és un film mal fet i ells són intel·ligents i el director un talós i, en comptes d'estar contents d'aquesta conclusió, que els afavoreix injustament, s'indignen perquè són tan exigents, que voldrien ésser afortunats i encara que fos veritat. Ara, aquesta setmana passada, s'ha projectat al Coliseum un film titulat *Un aventurer audaz*, que és una paròdia de film policíac tret d'una novel·la policíaca del tipus corrent i més popular, de 0'60 la peça.

Alguns crítics l'han trobat innocent, quan era ple de malícia, i han arribat a dir que sort que el protagonista era Ronald Colman i l'heroïna Loretta Young. I nosaltres afegirem que quan un director com Roy del Ruth fa un film així, amb un repartiment com el que hi ha, que a més d'aquests compren Warner Oland, C. Aubrey Smith, Charles Butterworth, Kathleen Burke i altres bons actors, excel·lents actors, i una productora com la "20th Century" que tria tant el seu material li ho permet, és que tot allò que fa riure hi és posat per fer riure i el que hi va a fer el viu fica els peus a la galleda, perquè tant els adaptadors, com el director, com els actors, quan el hi va en torn.

Es tracta, doncs, d'un film policíac còmic molt divertit, precisament perquè és interpretat per actors seriosos. Fet per Buster Keaton, Jimmy Durante, Joe E. Brown i els altres, no tindria cap gràcia.

ACTUALIDADES

Continua de 4 a 1 de la matinada
Entrada única: 1 pta.
Setmana del "Celuloide Rancio"
6 FILMS DEL 1900
Resuscitats i comentats
en gran humorista
Enrique Jardiel Poncela
NOTICIARI FOX
MUNDIAL
La Volta a França
El matx Uzunadun-Schmeling
i altres

Amb aquest film projectaven al Coliseum una cosa curta de Charles "Chic" Sale, un bon, un excel·lent actor de caràcter, titulada *El perro viejo*. El recomanem als cultivadors dels famosos i desgraciats "quadrets de costums". Però a ningú més!

Al Capitol sembla que han abandonat els programes de dos films llargs, i ja era hora. Però sembla que no ho han pas fet perquè sí, sinó perquè els films llargs d'estrena s'acaben, que també era hora.

Maricel - Park

El Park d'Atraccions més important d'Europa
Golf-Muntanyes russes-Witching-Waves-Rug-Futbol-Avions Automòbils elèctrics, etc.
El millor mirador del mar, la ciutat i la muntanya
Entrada al Park: 50 cts.
Anada i tornada amb el funicular i entrada al Park: UNA pta.
Obert cada dia tarda i nit

Aquesta setmana hem vist al Capitol *El agresor invisible*, que és un film de gangsters, com el títol espanyol indica, i de metges, com *Emergency Call (Crida d'urgència)* indica el títol original. Gangsters i metges, separats, s'entén, encara que hi hagi un metge que hi estigui en relació.

MARYLAND

Plaça Urquinaona, 5.
Tel. 21966
Tarda - Sessió contínua
Segona setmana d'èxit
Vuelan mis canciones
Martha Eggerth
MARIA LUISA DE AUSTRIA
Paula Wessely - Willy Forst
Tarda
Butaca, 2'20; Amfiteatre, 2'75
Nit
Butaca, 1; Amfiteatre, 1'65
Nota.—L'aire d'aquesta sala constantment renovat, és prèviament filtrat, purificat i refrigerat.

En el film també es resol el problema, però és el dels Hospitals, perquè hi ha un metge subaltern que, junt amb el xòfer de l'ambulància, vigilen el director i descobreixen que és un pintor. Però cauen en una emboscada i el xòfer, ferit, mor de Panestèsia, perquè l'èter és falsificat. I el metge també està a punt de petar-hi, però qui hi mor és el director, que a darrera hora es penedeix. Un bon exemple pels qui volen resoldre el problema hospitalari. Almenys perquè sàpiguen penedir-se a temps.

Frontón Novedades
Corts Catalanes, 638
Tots els dies tarda i nit
gans parits a quinielas
pels asos de la pala.

Amb *El agresor invisible* es projectaven al Capitol uns quants films curts que ja havíem vist però que hem tornat a veure amb molt de gust. Entre ells hi ha uns dibuixos de Max Fleischer, *El país de los tontos*, que hauria de titular-se *de los locos*, perquè tots els personatges són boigs, lliures o bé tancats, molt però mol bo. *El conde se divierte*, amb Telma Todd i Patsy Kelly, un film quasi tan boig com l'anterior. *Cárcel Paraiso*, en tècnicolor, una sàtira molt, però molt bona de les presons, que recorda el "Gangster Club" de la d'ací. Un bon reportatge, massa declamatori, sobre Moscou...

A notar. El film sobre la presó fou molt celebrat per tothom; en canvi, *El agresor invisible*, en què els gangsters són vençuts, no agrada pas a tothom. Qui vol estar a les verdes, sembla. Però es veu que no és així.

PUBLI GINEMA

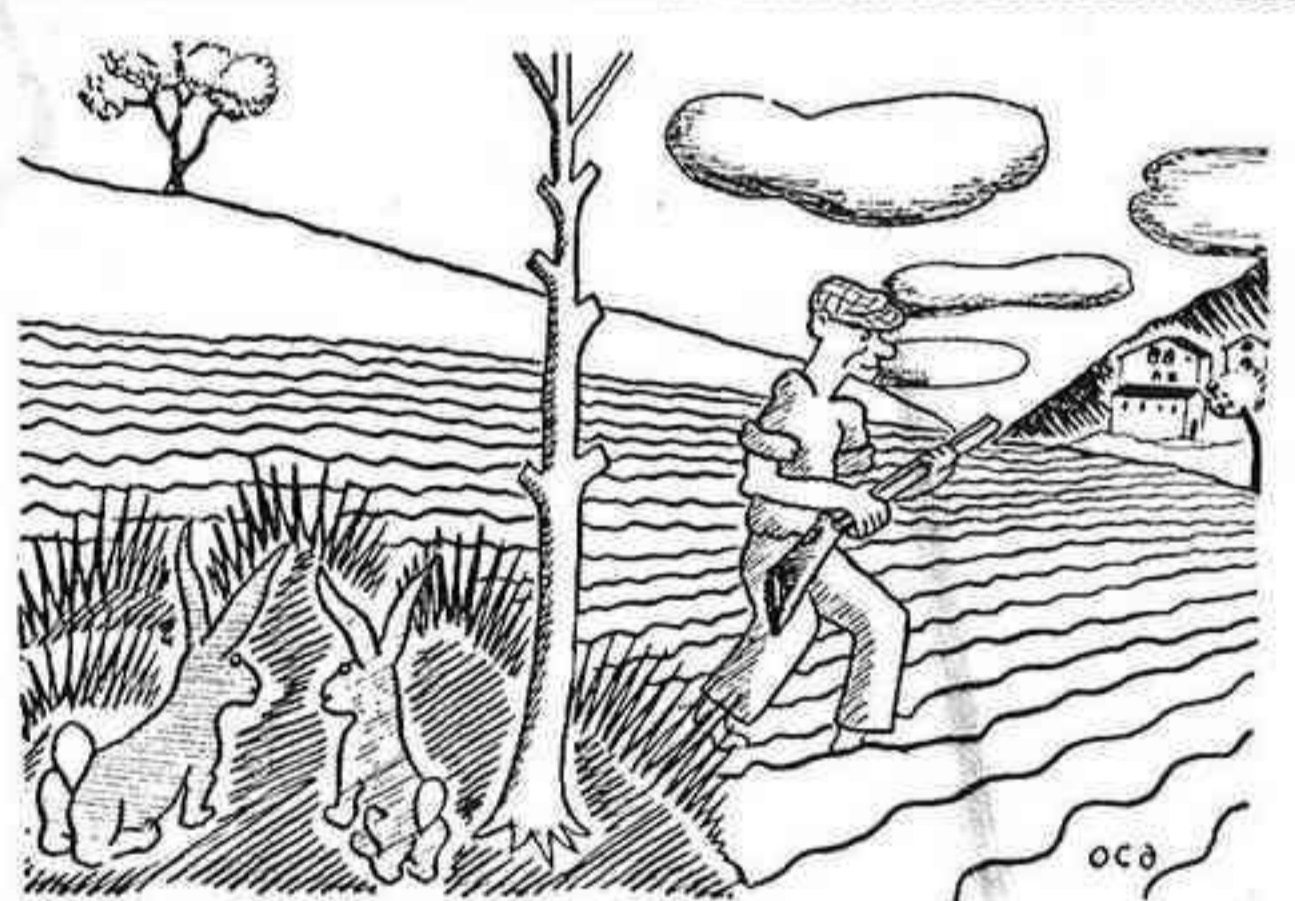
Passeig de Gràcia, 57
Telèfon número 7982
Sessió contínua 3 tardes
a 1 matinada
Sesent 1 pesseta
Reportatges d'actualitat Mundial
Segons visió
UFA Exclusiu - ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

Les represes segueixen, i moltes d'elles bones. Els cinemes, però, abusen de la quantitat i el públic el que vol és la qualitat.

Aquesta setmana passada s'han pogut veure films com *La casa de Rothschild*, *A la luz del candelabro*, al Goya; *La vida privada de Enrique VIII*, al Barcelona; *Luces de la Ciudad* (Charlot), *Torero a la fuerza*, a l'Elis Park; *El rey del jazz* i *A la luz del candelabro*, al Xile Cinema; *Un ladrón en la alcoba*, *El último vals de Chopin* i *El Altar de la moda*, al París; *Ana la del remodelador* i *El hombre y el monstruo*, al Diorama; *La isla del tesoro*, *Gran gala Mickey Mouse* i *La fiesta del Rey Col*, al Majestic; *Caballeros de capa y espada* i aquesta setmana *Vuelo nocturno*, al Mistral; *Desfile de candelitas*, al Volga, i aquesta setmana, *El altar de la moda*; *Una mujer para dos*, al Pathé; *La cucaracha* a l'Estòria, i ara *Divina*, *Vuelan mis canciones*, al Maryland; *Los últimos 20 años* i *Krakatoa*, a l'Actualitat; *Las cuatro hermanitas* i *Dama por un día*, al Colón; *Siempre viva* (ull amb Siempreviva!), al Núria; *Charlot vagabundo*, *Los tres cerditos* i *El lobo feroz* a l'Español; *La isla del tesoro* i *La llama eterna*, a l'Excelsior; *Las vírgenes de Wimpole Street*, a l'Entença; *Mascarada* i *Sucedió una noche* (ull amb aquest programa), al Fantasio; *La Reina Cristina de Suecia*, al Principal Palace; i *Luces de la ciudad*, *Torero a la fuerza* i dotze dibuixos de Betty Boop, Mickey i Popeye, al Bohèmia i Pedró!!!

COLISEUM
Nuestro Gallego Mayor
Jean PARKER
DUBOIS HERREL EDWIN
Todo corazón
Una delicada comèdia sentimental que tothom veurà més d'una vegada

Ens sembla que la setmana entrant ens resultarà més curt per la llista dels raves.

ENTRE CONILLS
—Mira que caçar en temps de veda!
—Haurem de fer vaga d'orelles caigudes.

MOLT BEE!

El senyor Albert Piera, que va sofrir la desgràcia de veure's premiats els seus *Homes forts*, ha repartit unes circulars entre les societats de teatre amateur de Catalunya.

Entre altres coses que demostren com és d'humil l'èminent sarrànic, els diu que la seva obra "fou considerada per la crítica solent com la peça més important que ha produït el teatre català". Acaba la circular preguntant als amateurs que si es decideixen a representar-li la seva obra, li trametin anticipadament programes de la funció "per-sí així en plau—poder assistir-hi".

Ens temem que no en rebrà cap.

El nou règim a la Mútua Una Junta General "Be Negre"

L'èxit aconseguit per EL BE NEGRE en les seves informacions cinematogràfiques, ha sorprès de tal manera la mateixa empresa, que ja dubtem que EL BE NEGRE sigui EL BE NEGRE, sinó que més aviat sembla que EL BE NEGRE el facin els altres perquè des d'aquestes columnes se'n pugui parlar.

Anunciàvem en el darrer número que el dia abans de sortir, o sigui dimarts de la setmana passada, s'havia de celebrar una Junta general extraordinària de la "Cámara de Defensa Cinematogràfica Española", convocada pel conseller de Treball de la Generalitat, per tal que fos renovada la Junta directiva, que estava destituïda. Nosaltres, amb la modestia que no ens caracteritza, ens atribuïm aquest èxit. Però no sabem que era tan certa la cosa que la "Cámara" havia acordat fer una "Sessió Be Negre" amb tots els ets i uts.

En efecte, a l'hora assenyalada, les quatre de la tarda, acudia el President de la "Cámara", senyor Oliver, acompanyat d'un notari, ja que havien sabut que aquell sapastre de Miguel, expulsat no per acatar el pacte de les 20 ratlles, volia anar-hi.

I en efecte, M. de Miguel (mai no sabem com se diu de primer nom), s'hi presentà, i no solament s'hi presentà, sinó que s'aprofità del notari per aixecar acta ell!

El més bo va ésser el diàleg entre el President que ja no ho era:

El President que-ja-no-ho-era.—¡Hola, querido amigo De Miguel! ¿Cómo está usted? Celebro mucho verle. Ahora que, esto particularmente, porque como Presidente me veo en el doloroso deber de decirle que se marche inmediatamente. Como particular, amigos; ahora, como Presidente...

El señor M. de Miguel.—Usted no es nadie para echarme, y no me echa, y lo que dice es plagado de *El Castillo de los tres Dragones*.

El President que-ja-no-ho-era. (a un agent de policia).—Eche al señor, porque la convocatoria del Consejo del Trabajo me ha sido enviada a nombre del señor Presidente de la Cámara, etc., etc.

L'agent de policia.—Hombre...
El señor de Miguel.—Pues, mire usted, señor notario: yo le pido que levante acta de esta denuncia y de esta orden por la cual se destituye a este señor.

El President que-ja-no-ho-era.—¡Hombre, hombre, de Miguel!...

¿No podríamos arreglarlo amistosamente, marchándose usted?

Després va venir l'hora de començar la reunió i, és clar, el President volia presidir; però el delegat de la Conselleria del Treball no volia que presidís, perquè havia de presidir ell.

Nou conflicte i cops de telèfon i discussions i per fi va poder presidir l'autoritat.

Per a l'ordre del dia deia que s'havien de verificar les facultats i els poders dels socis, i aleshores va resultar que n'hi havia a la Junta mateixa que no en tenien! Fins un d'ells va haver de sortir del local!

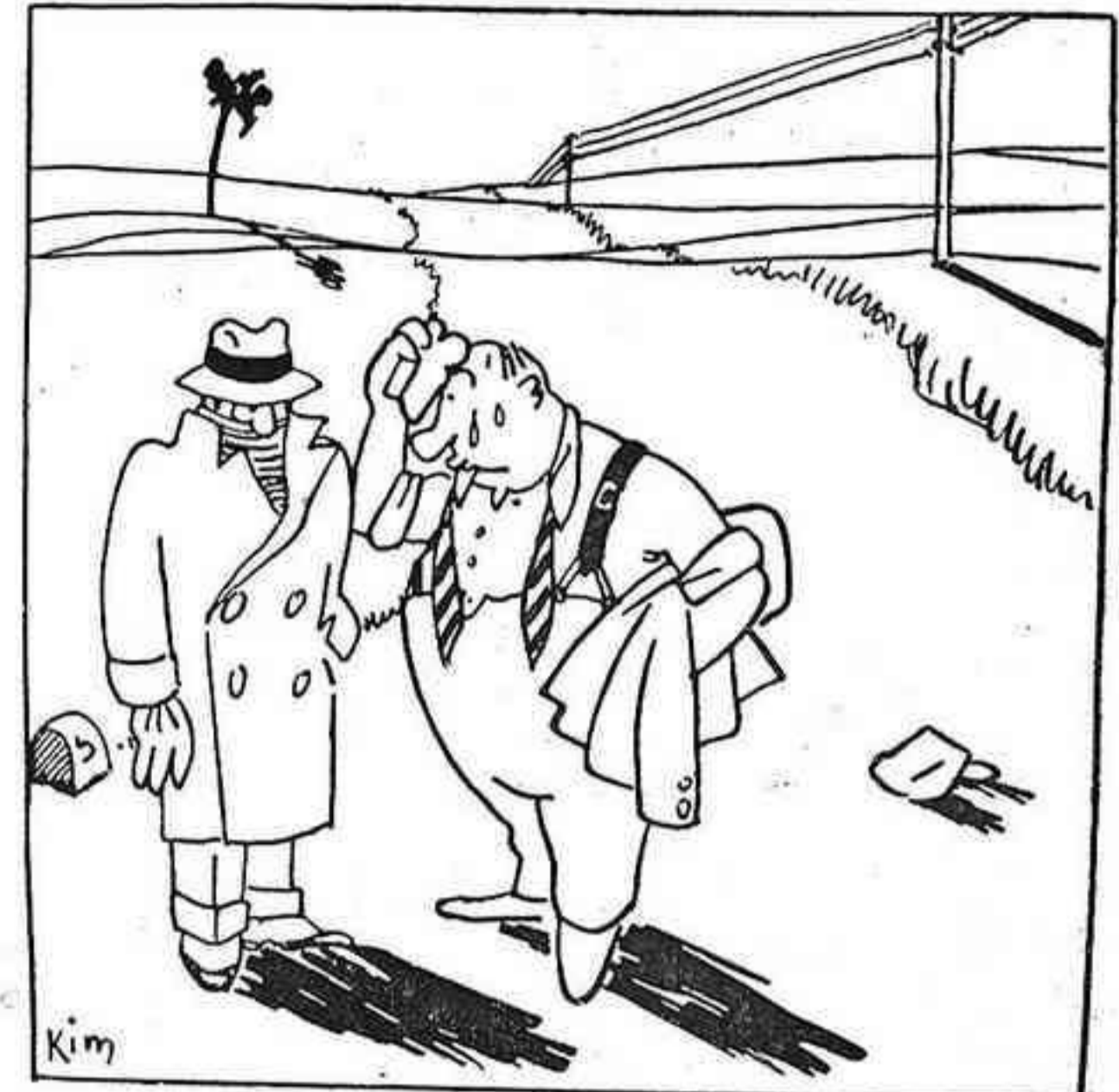
A l'últim, però, tot quedà en regla i s'anà a procedir a la votació. Però... ah! Com es votaria? Perquè resulta que el Reglament donava un vot a cada soci, més un per cada sucursal que la casa tingués, pagant 15 pessetes de quota pel vot de la central i 10 pel de cada sucursal (hi havia amèrica que tenia 18 vots) (arts. 19, 20 i 52). Però segons sembla, això no era prou correcte o legal (nosaltres en la nostra ignorància no ho sabem), però anava molt bé a les cases americanes, perquè els donava majoria absoluta, ja que a la Directiva destituïda hi tenien cinc llocs contra dos dels nacionals, i prohibí pel representant de l'autoritat que cada soci tingués més d'un vot, es votà i resultà elegida la nova Junta (presidida pel mateix senyor Oliver, que ja tornava a ésser president i que és cinematografista nacional) i amb sis llocs per a les cases nacionals i un per a les estrangeres.

Això, segons sembla, no és BE NEGRE, no? I si diem que és cinematografista nacional estan desesperats del seu triomf? No és típicament nostre això? No és un absurd que a la "Cámara de Defensa Cinematogràfica Española" hi tinguin majoria els espanyols?...

Però encara hi ha coses més curioses. Com que el Reglament (article segon), diu que la Societat "...no podrà intervenir en la organización y forma de desarrollar el negocio cada uno de sus miembros en cuanto se refiera a precios, condiciones generales a que han de estar sujetos los contratos de alquiler...", resulta que no podia intervenir en les qüestions de publicitat, i va ésser per això que es va fer el pacte privat de les vint ratlles, no com acord de la "Cámara", sinó per "los asociados de la Cámara", i per tant, independent de la "Cámara", la qual, no obstant, distribuïa la publicitat i cobrava el 2 per 100 sobre el seu import! I al qui no complia l'acord, o bé li posaven una multa de 5.000 pessetes, com deia l'acord (cas Costa amb *La Dama de las Camelias*) o bé l'expulsaven de la "Cámara" per una falta no consignada en el Reglament (cas De Miguel amb *La Dolorosa*), mentre els altres han anat pagant 30, 60 i més línies de gaselles al *Ciero*!

I ara què? De moment, els acords presos per una Junta il·legal i destituïda, són nuls; si de cas els haurà de ratificar la nova.

I les nostres notícies són que sembla que ho haurà de fer a cuitacorrents, perquè ja hi ha una colla de "reductors" cinematogràfics que volen declarar nul el règim de les 20 ratlles amb efectes retroactius!!

LA CONVERSA DEL DIA

El gros:—Quina calor, eh?
L'altre:—No me'n parli, home, no me'n parli!...

EL BE...RNAT METGE

Acaba de publicar-se un llibre anecdòtic sobre els escacs, original del senyor F. Armengol.

Anecdòtic i sobre els escacs? Nosaltres sempre havíem cregut que els escacs eren l'antídote de l'anecdota i que les úniques afinitats que hom podia atribuir-los-hi eren les que feien referència als enterraments de tercera.

Dispensin.

Es clar, però, que les coses més enraonades i serioses no deixen d'oferir el seu prisma anecdòtic. En el cas concret dels escacs, tenim un magnífic exponent de la disbauxa escaquística: ens referim al nostre antic amic Màrius Gifreda.

Un home que el dia que es decideix a riure, l'haurem de declarar festa nacional.

Amb les primeres calors han arribat els Jocs Florals de fora que, com els ous i la butifarra, sempre són més apreciats que els que es produeixen a Barcelona.

El mestre Ruyra és molt sol·licitat per a presidir aquest tipus de festa poètica i sembla que per tal de donar l'abast a tots els jocs florals on és anunciada la seva presència es veurà obligat a viatjar amb trimotor.

Una mena de Gil Robles de la poesia.

Un altre dels qui també es porta molt com a element de jurat floral de festa major és l'Ignasi Agustí.

Un lector.—Perdoneu, però, jo he assistit a molts jocs florals de festa major i no l'he vist mai.

Nosaltres.—Teniu raó vos i en tenim nosaltres. El que passa és que la taula regularment el tapa i no hi ha manera de veure'l.

El senyor Tomàs Roig i Llop sol aprofitar l'avinentesa d'aquests jocs per a descarregar els seus modestes acumuladors polítics, que va passejant per les polsoses carreteres del país. El seu discurs sempre és un cursat de pinyols

amb una roda final reivindicant inevitablement la llengua catalana. La llengua catalana, però, a la manera que la serveix en Roig i Llop, queda una cosa summament casolana.

No arriba ni a llengua estofada amb patates.

Durant els Jocs Florals de Terrassa, celebrats amb motiu de la festa major, en Roig i Llop digué que s'havia d'aconseguir la catalanització del cinema.

La catalanització del cinema? Realment resultaria curiosíssim veure la Kay Francis bevent en porró.

El senyor Roig i Llop encara va dir una altra cosa que fou molt comentada entre els terrassencs i particularment per l'empresari del Teatre Principal, que és on es donava la festa.

—Hem de procurar — digué — que no predomini a casa nostra les companyies que no parlen la nostra llengua.

Uns deu minuts després d'aquesta confessió, els tramoistes arrencaven el tron, els domossos i les palmères i despenjaven el decorat davant del qual la senyora Membrives havia d'interpretar, aquella nit, *Sol y sombra*, dels senyors Quintero i Guillén.

D'això en veiem oportunitat!

El primer número de *Quaderns de poesia* s'exhaurí ràpidament, obligant els seus afortunats engendradors a tirar-ne una segona edició.

D'això se'n diu fer un paper brillant. O més ben dit i més allusiu: d'això se'n diu fer un paper xarolat (el de la coberta, naturalment).

Als Jocs Florals de Terrassa es varen rebre més de 300 poesies.

I encara hi ha gent que no s'expliquen la implantació de l'estat de guerra!...

La setmana vinent publicarem una enquesta dirigida als nostres intel·lectuals sota el següent tema: "I vos, com veieu la calor?"

Si bé la idea de publicar una enquesta no representa precisament una innovació periodística, el fet de tractar d'un tema tan inèdit com és la calor, ens permet d'augmentar un dels nostres èxits més felicitos.

Més Història d'Espanya...

Estanto en la cárcel el santo mozo, comenzó a tener en poco el reino de la tierra y a desear mucho el del cielo; y para alcanzarlo, no contentándose con las prisiones* y penas que sufría, se vistió del cilicio, haciendo continua oración al Señor, suplicándole que le diese esfuerzo para pasar con alegría aquellas persecuciones y trabajos que padecía, menoscipando la gloria vana y transitoria del mundo, con ánimo igual al conocimiento que El le había dado de cuán nada era todo lo que había perdido y su padre le había podido quitar.

Vino la festividad de la Pascua*, y aquella noche el pèrfido rey Leovigildo, envió un obispo arriano* a la cárcel, para que su hijo recibiese la Comunión del Sacratísimo Cuerpo de Cristo, de la mano sacrilega de aquel hereje*, prometiéndole si lo aceptaba, de admitirle en su gracia. El santo mozo, aunque estaba

atado y afligido en el cuerpo, estaba libre y despierto en el alma y estimando en más la gracia de Dios que la de su padre, echó de sí al obispo arriano, repudiándole y diciéndole las palabras que merecía oír.

Quando el padre supo lo que había pasado al obispo con su hijo, salió de sí, y arrebatado de saña y furor, envió sus soldados y ministros para que allí donde estaba le matasen, y así se hizo; porque entrando en la cárcel le dieron un golpe con un hacha en su santo cerebro, y le quitaron la vida corporal que el mismo santo con tanta constancia había menoscipado. Mas, para mostrar la gloria de su martirio, hizo Dios algunos milagros*, porque en el silencio de la noche se oyó una música celestial sobre el cuerpo del rey y santo mártir: que por serlo fué verdaderamente rey.

P. Rivadeneira*.

Discos Radio
La voz de su alma
relayo 1

El gran miting de Mes-talla i d'El Be Negre

(Ve de la primera pàgina)

bé? Cal ésser oportunistes i con-servadors i no hem de deixar anar les llibertats que tenim, a menys que ens les prenguin. Ja ho diu el refrany castellà quan diu que *más vale pájaro en mano que ciento volando*. Però, per què recórrer a llengua estranya? No teniu a casa vostra, a el vostre teatre, en el vostre gloriós teatre valencià, en el vostre gloriós teatre que no ha de mendicar una miserable protecció a la Generalitat, una obra el títol de la qual resumeix tot el meu pensament? "Pare vostè la burra, amic", diré jo als qui volen anar massa de pressa a fer reformes que després ens han d'escourre a tots!

L'ovació que seguí a aquestes paraules no la descriurem pas; no podríem.

Monsenyor Lisbona

Sean mis primeras palabras para agradecer cual su fina atención merece, a mi ilustre compatriota don Luis Durán y Ventosa, la fina alusión a mi colega el sabio jesuita Padre Laburu.

El Padre Laburu, hermanos míos, en su cruzada por esta nuestra España tradicional, os ha hablado de nuestras gloriosas tradiciones, que hombres de alma avernal han venido a perturbar y a lanzar por el camino, por la senda de la eterna perdición. ¡Ah! ¿Qué dirían nuestros antepasados si vieran este estrago? Por esto hay que reparar. Por esto hay que reformar, devolviendo la pristina pureza a nuestras patriarcales costumbres. Yo soy, hermanos míos, hijos míos de mi corazón que os apiñáis como racimos de almas candidas, como palomas mensajeras, yo soy decidido partidario de la reforma.

Es allò de "Purvis eris et purvis reverteris".

Xicaco. — El cap de la policia secreta, senyor Melvin Purvis, autor de la mort dels bandits Dillinger, Pretty Boy, Floyd i altres, ha dimisit per a dedicar-se als seus anteriors quefers.

Berlin. — Uns capellans catòlics han declarat la vaga de la fam.

Torquay. — Alicia Navarro, miss Espanya, ha estat proclamada miss Europa.

Viena. — Els nazis austríacs, en vista de la condemna del seu company Neubacher, han decidit canviar-se els noms per números.

Paris. — Sembla que Itàlia, Anglaterra, França i fins Estats Units es posaran d'acord per menjar-se l'Abissínia.

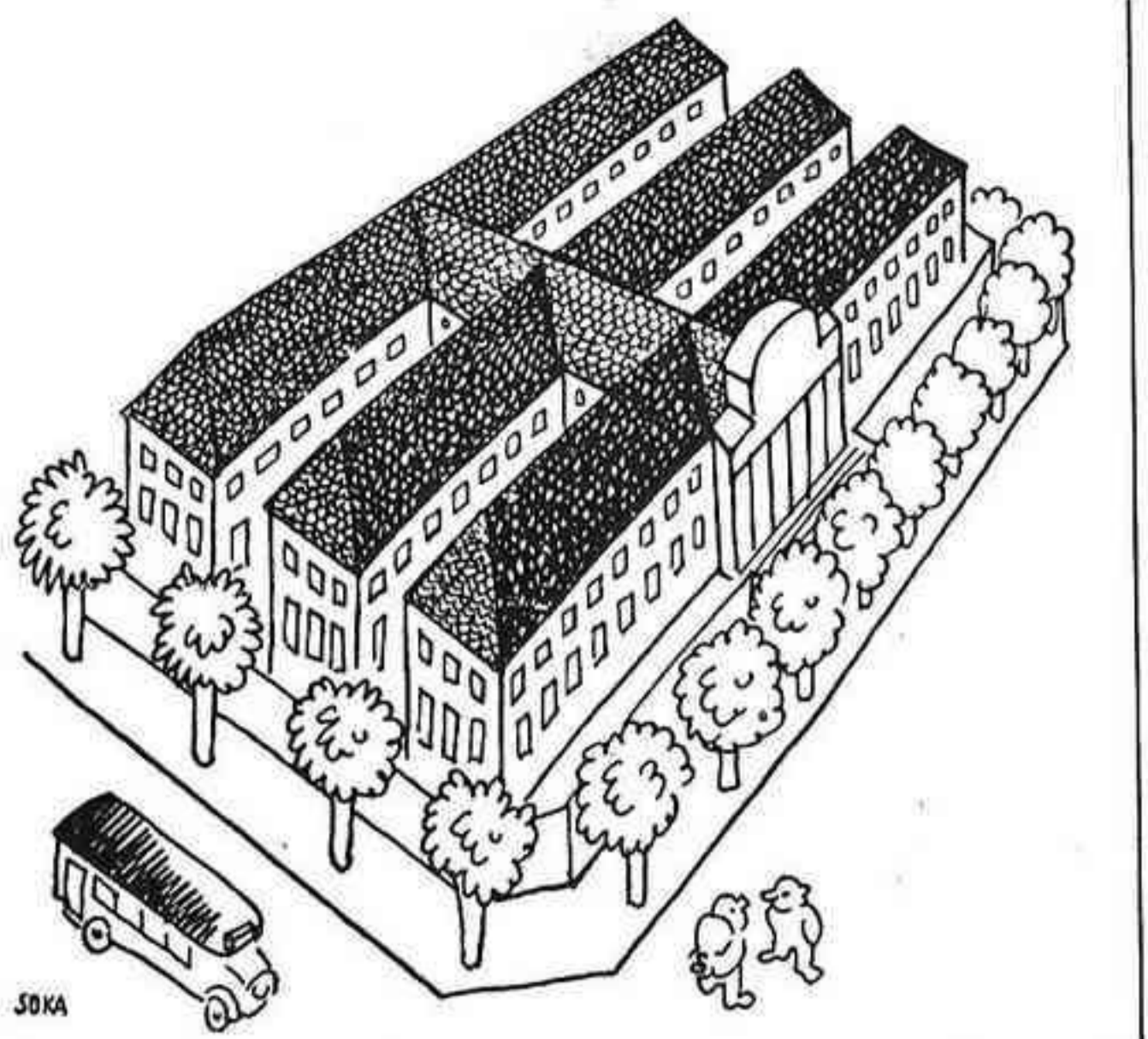
Londres. — Han arribat el germà i la mare del coronel Lawrence, que ho és també del germà.

Atenes. — El senyor Tsaldaris està portant a cap una forta campanya.

Roma. — Ha desaparegut el vaixell "Attilio", prop de Benghazi.

Londres. — Grandi, ministre d'Affers Estrangers italià, ha fet proposicions al Govern anglès.

Paris. — Laval, després de rebre una delegació de sindicats industrials i agrícoles, ha declarat que

EL DEFICIT DE L'HOSPITAL CLINIC

—Es tot un cas!
—Sí; un cas clinic.

NOTICIES DE TOT EL MÓN

Londres. — Avenol ha arribat i ha manifestat que ell era secretari general de la Societat de les Nacions, i no un específic farmacèutic, com el seu nom sembla indicar.

Xicago. — El cap de la policia secreta, senyor Melvin Purvis, autor de la mort dels bandits Dillinger, Pretty Boy, Floyd i altres, ha dimisit per a dedicar-se als seus anteriors quefers.

Berlin. — Uns capellans catòlics han declarat la vaga de la fam.

Torquay. — Alicia Navarro, miss Espanya, ha estat proclamada miss Europa.

Viena. — Els nazis austríacs, en vista de la condemna del seu company Neubacher, han decidit canviar-se els noms per números.

Paris. — Sembla que Itàlia, Anglaterra, França i fins Estats Units es posaran d'acord per menjar-se l'Abissínia.

Londres. — Han arribat el germà i la mare del coronel Lawrence, que ho és també del germà.

Atenes. — El senyor Tsaldaris està portant a cap una forta campanya.

Roma. — Ha desaparegut el vaixell "Attilio", prop de Benghazi.

Londres. — Grandi, ministre d'Affers Estrangers italià, ha fet proposicions al Govern anglès.

Paris. — Laval, després de rebre una delegació de sindicats industrials i agrícoles, ha declarat que

orelles esgarrriades

ELS PUNTS SOBRE LAS IS

De La Vanguardia del dijous, dia 11:

Lisboa, 11.—Esta noche, se ha celebrado una velada de Boxeo, conteniendo Ignacio Ara contra el senegalés Bassin. Ara ganó por puntos en el quinto "round" de un combate señalado a diez.

Devia guanyar per punts suspensius.

UN DIA ES UN DIA

De L'Instant del dia 10:

Bruselles, 100. — S'ha celebrat un petit incendi en l'Exposició de Brusselles.

Es natural que un dia tan assenyalat com el dia 100, fos celebrat amb un petit incendi a l'Exposició de Brusselles. I fins seria justificat que l'haquesin fet una mica més gran i tot.

Si en Buigues arriba a córrer per allí!

AUTOAGRESSIO

De La Publicitat de dimarts dia 2, en la ressenya del partit final Sabadell-Sevilla:

Escartín amonestà Campanal, el qual, aprofitant que Escartín està girat d'esquena, dóna una puntada de peu al davant centre sevillà.

Tenint en compte que el davant centre sevillà és el mateix Campanal, trobem exagerades tantes precaucions.

SUECIA I NORUEGA

Copiem d'El Mundo Deportivo del dia 5:

La excursión del equipo nacional de Alemania por Escandinavia no ha sido del todo feliz. El primer partido jugado en Oslo contra Noruega terminó con empate a 1. El segundo partido en Estocolmo contra Suecia dió la victoria a los noruegos.

Més descansadament, no es pot guanyar.

MALS VENTS

De La Vanguardia del dia 5:

Toda la compañía, que entre actores y técnicos pasaba de cien personas, quedó sitiado en el monte por el más formidable ventisquero que ha azotado aquella región en los últimos seis años.

Aquest riu de gel que "azotaba" una regió, podia haver-se escedit una mica més i clavar uns "azotes" al redactor de La Vanguardia.

BILINGUISME

La locutora de Radió Barcelona, després de l'emissió d'una peça de concert, va dir l'altre dia:

Acabem de radiar Suite Espanyola, de Granados, per Pau Casals, i, a continuació: Acabamos de interpretar Danza del Fuego por Arturo Rubinstein.

Desgraciadament, la nostra incultura musical no ens permet dir si el que havien tocat era l'una o l'altra... o cap de les dues.

DESAPARICIONS MISTERIOSES

De La Publicitat de diumenge, en un telegrama de Pamplona sobre les inundacions:

Al poble de Beide es nota algun aldarull entre el veïnat, puix que preten un repartiment comunal d'aquells cereals que s'han pogut salvar de la catástrofe.

L'aigua ha arrossegat tots els animals que hi havia a les gàbies de les cases, essent incomptables les gallines, gueses, vaques i ases que han desaparegut.

Trobem una mica misterioses aquestes desaparicions a través dels barrots de les gàbies. No seria per galeries subterrànies?

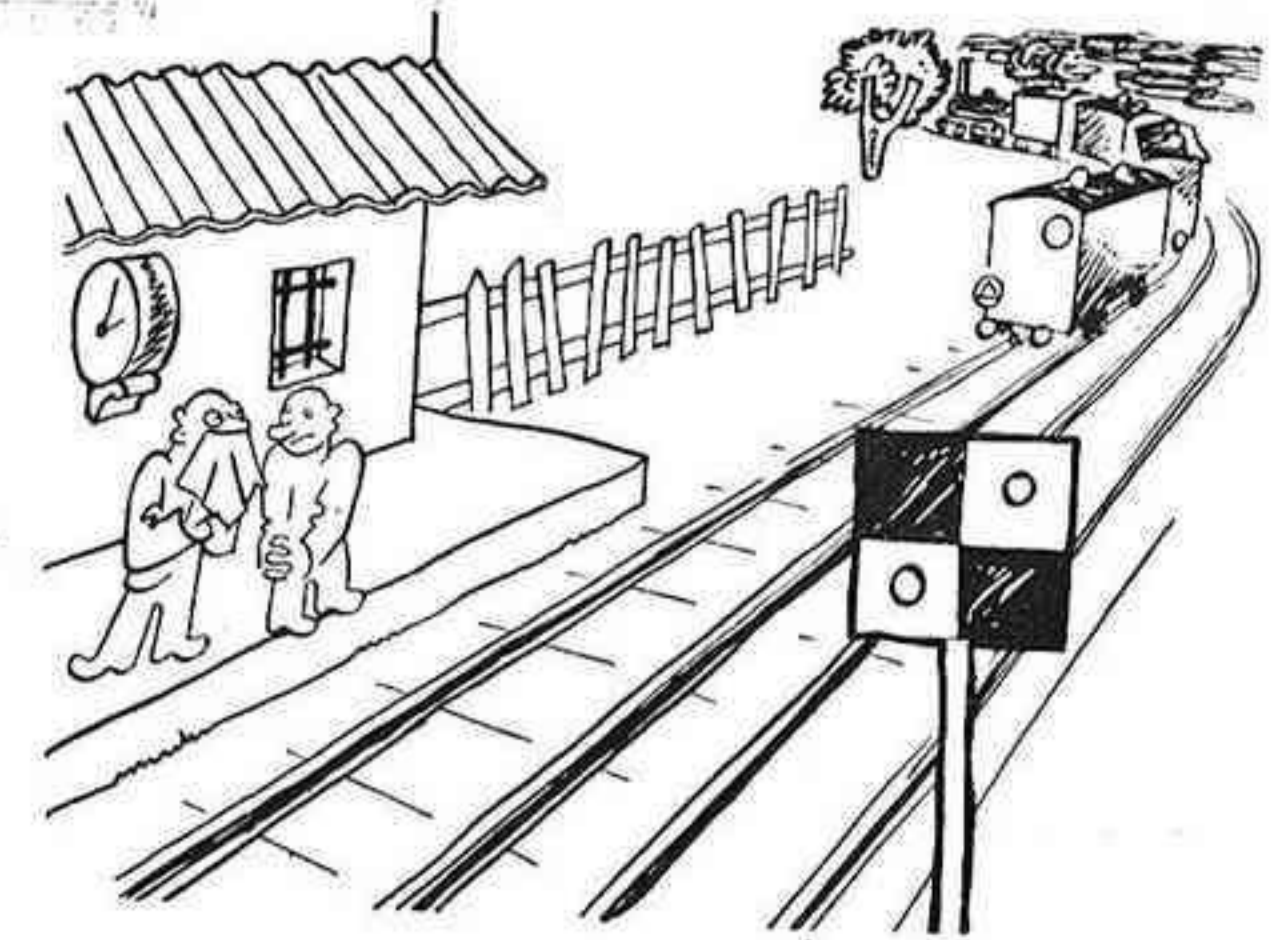
EL MON AL REVES

Del Full Oficial, en la ressenya de la "Volta al llac de la Casa de Camp", cursa de natació celebrada a Madrid diumenge passat:

Hi assistí molt de públic, que emplenà el llac de la prova. La distància a recórrer era de 1.000 metres, i hi prengueren part cent-vint participants, dels quals se'n classificaren cent-vuit.

Si el públic emplenà el llac de la prova, el llac, els concursants devien nedar fora de l'aigua. Trobem estrany que no se'n retessin més.

LA REGLA REAPAREIX
sense dolor ni molèstia de cap mena el període suspès, amb PERLES FEMI

—No n'hi ha per tant, home!
—No n'hi ha per tant? Es la primera expedició que surt cap a la guerra de tarifes!

EL BE... LASQUES

Els crítics d'art vistos pel BE NEGRE: Josep M. Junoy.

A les Galeries Gafarró, el pintor Evarist Fonoll exposa una col·lecció de multicolors bodegons. Uns pebrots vermells vora una pipa negra pulveritzada de cendra blanca. Un bistec amb patates fregides deliciosament rosses i incitantament mençigües. Una ceba d'un carmi molt pàl·lid flirtejant olfactivament amb un all diminut com una unglia d'infant. Una cresta de pollastre molt encesa emergint d'unes tovalletes deliciosament tacades de maragada, cadmi, ocre, blau, groc, gris i color de gos com fuig finament ensalmonat.

Josep Recolons ens ofereix a la Sala Gaspare un conjunt notable de puntes seques que ha portat del seu viatge per les fiadores contrades mallorquines: un mariner amb uns calcotets suggestivament apeçugats; el mar; el peix; l'hortalissa; els núvols; la catifa tremolant de l'herba; el vol d'un cormorant; ...tot apuntat per una ànima blan-

(Es una paròdia BE NEGRE: Opera Mundi ora pro nobis. Amén.)

—Mosca!

I UN BE...

Al "Tour" de França ja no hi queden corredors espanyols.

Ni dels altres.

La creu del coronel La Rocque és tota una senyora creu.

L'ex-compte de Romanones va visitar l'ex-rei per a notificar-li que a ell (al comte) l'havien elegit l'honme més lleig.

L'Hospital Clinic està tan greu que ha hagut d'esser hospitalitzat.

L'any que ve miss Canaris en Europa participarà a la volta a França.

Sant Cristòfol no va travessar el riu anant descalç. Portava —naturalment!—mitjons Molfort's.

El senyor Melquisedes Alvarez no parlarà a Mestalla.

Ni al camp del Baracaldo.

Ni a la plaça de braus de Madrid.

Ell necessita el Sahara.

El ban declarant la guerra a les mosques no ha estat imprès damunt paper de barba. Aquest paper es reserva per a coses de més categoria.

Al Parlament ja no hi ha guardies d'assalt.

La tranquil·litat és absoluta.

IMPRESSORS!! Tenu cura de la vostra propaganda
AL VOSTRE CALENDARI POSEU-HI UN MENSUAL GEGANT
EL VEUREU UN ANY SEGUIT, SEMPRE EN EL SEU LLOC NO SERÀ ARRANCAT PER A POSAR-N'HI D'ALTRE
DEMANEU-LO A LA Guifré, 12 (Wifredo) Impremta Miret Tel. 12291 - Barcelona

—No hi ha partit?
—No, senyor; n'han fet cosa de partit.

Imp. Industrial. — A. Ibañ, 133. Pedació: Administració: Mendizábal, 22

CORREU... HI TOTS!

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

SANG FREDA
—Et prometo, Geroni, que estic completament sola